

Chương 5

Người nói có lẽ vô tình, nhưng kẻ nghe lại có ý.

Vụ Mang Mang giật thót, nghi ngờ “ông chú” có phải đã biết bệnh của mình rồi không?

Nhưng lập tức cô thấy không thể nào, bệnh này của cô cũng chỉ có người nhà biết, người ngoài thì chỉ có Ngô Dụng. Nếu Ngô Dụng dám tiết lộ bệnh tình của cô ra ngoài, thì chúng chỉ hành nghề của anh đừng hòng sử dụng được nữa.

Nhưng Vụ Mang Mang lại nghe đến lúc bố cô đi cầu xin người ta, không chừng đã thuận miệng nói hớ “bệnh tinh thần” của cô ra, chuyện này cũng chưa chắc là không thể.

Vụ Mang Mang đang ngẩn ra thì bất thành linh lại bị Lộ Thanh Thanh đẩy một cái nữa.

Lộ Thanh Thanh cứ thâm thở dài trong bụng, bình thường Vụ Mang Mang là một cô gái rất lạnh lợi, sao hôm nay cứ lơ đãng mãi thế?

Tuy Lộ Thanh Thanh cũng biết với gương mặt kia của ông chú cô, trong thế giới cạnh tranh nhan sắc này, thì đúng là rất dễ dàng khiến phụ nữ mất hồn, nhưng Vụ Mang Mang không nên thế, chẳng lẽ cô ấy thấy vẫn chưa chịu đủ thiệt thòi hay sao?

Lúc này Vụ Mang Mang hoàn hồn lại, quay sang lên hỏi Lộ Thanh Thanh một câu, “Thần Tài họ là gì?”

Lộ Thanh Thanh mới vỗ trán, nhớ ra cô quên không nói cho Vụ Mang Mang biên “Họ Lộ.”

Vụ Mang Mang vội cầu xin: “Lộ tiên sinh, chuyện lần trước là sai lầm vật vãnh của tiểu nhân, là tiểu nhân có mắt không thấy núi Thái Sơn, anh là người lớn độ lượng, đừng giận nhé, giận tiểu nhân thực sự là không đáng, nếu tức tối làm tổn hại sức khỏe, cơ thể anh bị tổn thương, thì tôi thấy xót lắm.”

Vụ Mang Mang lại đang diễn, nếu có thêm màn phát ống tay áo nữa thì chính là cảnh một vị hoàng đế đang đứng trước một tiểu thái giám.

Thực ra cô cũng biết nói như thế trong cảnh này thì không chừng sẽ là đổ thêm dầu vào lửa, nhưng nếu cô có thể không chế hành động và lời nói của mình thì đâu cần đi bác sĩ tâm lý làm gì nữa.

Theo Ngô Dụng thì trạng thái này của cô là cứ hễ gặp tình huống mà cô muôn trốn tránh thì sẽ dùng diễn xuất để đối phó, vì diễn viên mãi mãi là diễn vai của kẻ khác, còn bản thân thực sự không có kinh nghiệm chân thực, suốt ngày cứ phải khóc cười cho cuộc sống kẻ khác đến mức chết đi sống lại.

Cảnh vừa “cut”, thì cảm xúc cũng mất.

Vụ Mang Mang vừa nói dứt câu thì người đàn ông ngồi bên tay phải của chú Thần Tài đã bật cười thành tiếng, “Mấy cô gái bây giờ đều nói chuyện thú vị thế à?”

Nếu không nhìn Vụ Mang Mang bằng đôi mắt soi mói, thì bệnh biểu diễn của cô đúng là cũng có thể xem như một kiểu hài hước biến tướng.

Vì tiếng cười này mà Vụ Mang Mang đặc biệt cảm kích người đàn ông mà ban nãy cô căn bản không hề để ý tới, anh ta không chỉ hóa giải sự ngượng ngập của cô, hơn nữa còn khiến bầu không khí dịu lại.

Vụ Mang Mang để ý kỹ, mới phát hiện ra người đàn ông phát ra tiếng cười ấy thực ra cũng rất đẹp trai, là kiểu đẹp cứng rắn đàn ông, mái tóc cắt rất ngắn, trông cực sáng sủa, nếp nhăn nơi khóe mắt tuy tiết lộ chủ nhân không còn trẻ nữa nhưng cũng nói lên anh ta là người rất hay cười.

Những người thích cười thường sẽ khá dễ chịu, cũng thường gặp may mắn.

Vụ Mang Mang nhanh mắt liếc qua bàn bài, quân bài xếp trước mặt anh ta là nhiều nhất.

Người đàn ông thế này, Vụ Mang Mang không thể lơ được vì đó chính là hình tượng Mr. Right trong lòng cô.

Nhìn cử chỉ của anh ta vô cùng nho nhã, chắc chắn xuất thân rất tốt, thấy đôi giày da làm bằng thủ công của anh ta là biết thực lực kinh tế không tầm thường, ngoại hình là kiểu khiến phụ nữ có cảm giác an toàn, một chọi bốn thì không biết, nhưng nếu hai, ba tên lưu manh thì có thể xử lý được.

Người đàn ông này vừa có thể thỏa mãn sự ái mộ anh hùng của mỹ nữ, vừa thỏa mãn cả tương lai được khóc trên BMW của những cô gái tham tiền.

Một người đàn ông gần với trong tưởng tượng của cô như thế mà ban nãy lại bị cô phớt lờ.

Có trách thì trách chú Thần Tài quá nổi bật thôi.

Ngồi đó bất động, nhưng toàn thân lại chói sáng.

Vụ Mang Mang để ý đến người đàn ông có tiếng cười rất dễ chịu kia, nhưng rất nhanh, sự chú ý của cô lại hướng cả về chú Thần Tài.

“Thanh Thanh à, cháu càng lúc càng tệ quá, người gì cũng dẫn vào đây được.” Lộ Tuyền nói gọn, ánh mắt lúc này lại nhìn vào bàn bài.

Chỉ còn lại Vụ Mang Mang thoáng chốc mặt đỏ bừng, nóng đến độ có thể chiêm trứng, trong đầu cũng sôi trào nở hoa.

“Không chón dung thân” chắc để hình dung cảnh này đây.

Tiểu thư Vụ Mang Mang lớn ngần này rồi nhưng chưa từng nghe những lời kiêu này.

Thực ra cô cũng là một đứa trẻ được nuông chiều từ nhỏ, tuy thời thơ ấu bố mẹ không chăm lo gì nhiều, nhưng về mặt tiền bạc thì luôn hào phóng với cô.

Vụ Mang Mang từ lúc học tiểu học đã luôn là “bạch phú mỹ” trong lớp, có thể bao hết cả lớp ăn kem và bánh sinh nhật.

Sau lưng có cả một đám tùy tùng, cho đến tận đại học, cô vẫn luôn ở trong trạng thái “quần tinh củng nguyệt¹”.

Cho dù không nhờ tiền bạc rủng rỉnh lúc nào cũng chực nhảy ra khỏi ví, thì chỉ riêng gương mặt này của cô thôi cũng đủ để cô hưởng thụ ưu đãi hơn người rồi.

Dù thế nào Vụ Mang Mang cũng là hoa khôi trường Đại học G, trên diễn đàn của trường còn được bình luận là hoa khôi đẹp nhất trong lịch sử của trường mà.

Cho đến hôm nay, Vụ Mang Mang mới bị một chậu nước lạnh tạt cho tỉnh lại, hóa ra trước mặt một số người, cô chẳng là gì cả. Dung nhan, gia thế mà cô vốn kiêu ngạo, trong mắt đối phương chẳng đáng để nhắc tới.

Xem ra phải bắt đầu tu tâm dưỡng tính từ trong ra ngoài thật rồi.

Lộ Tuyền chỉ nói một câu nhẹ bẫng đã khiến không khí ở đó bỗng dung ngưng ngập lạ thường.

Ninh Tranh nhìn cô bé tội nghiệp Vụ Mang Mang với vẻ thương hại.

Những người như họ, mỹ nhân nào mà chưa từng thấy qua, cảm giác kinh ngạc đã biến mất từ lâu lắm rồi.

Nhưng lúc này, Ninh Tranh nhìn Vụ Mang Mang lại bất giác cảm thấy cô bé thật sự xinh đẹp đến ngỡ ngàng.

Chỉ mặc áo pull trắng đơn giản, vạt áo phía trước bỏ vào trong quần jeans, kiểu ăn mặc phổ thông của các cô bé tự cho là thời trang.

Quần jeans cố ý làm cho cũ đi, đầu gối và trên đùi mài thủng mấy lỗ, có lẽ cũng được xem là thời trang chẳng.

Giày vải trắng, ba lô nam đình.

Vẻ thanh xuân tươi trẻ tràn ngập, khá có sức hấp dẫn với những người đàn ông đang cố gắng cải lão hoàn đồng để nắm lấy chút tuổi trẻ như họ.

Nhưng điều hấp dẫn Ninh Tranh nhất lại chính là vẻ mặt của Vụ Mang Mang.

Trên gương mặt cô đầu tiên là có vẻ hoang mang, dường như vẫn chưa kịp hoàn hồn khi bị sỉ nhục như thế.

Tiếp đó là dần dần xấu hổ và giận dữ, mà ánh mắt lại vô cùng quật cường, cố gắng diễn tả kiểu “tôi không quan tâm, anh nói gì mặc kệ, là anh có mắt mà không biết ngọc mạ vàng”.

Mà trên thực tế thì lòng tự tôn nhỏ bé đáng thương đó đã bị chà đạp tàn nhẫn.

Vẻ mặt bị tổn thương, lại nguy trang thành vẻ kiên cường “anh không thể làm tổn thương tôi được”.

Ánh mắt cuống quýt, xấu hổ, sáng rỡ đó, đôi gò má đỏ hồng, hơi thở dồn dập, lồng ngực phập phồng, đều khiến người ta thấy sững sờ vì quá đẹp.

Nhưng sững sờ thì sững sờ, thương cảm thì thương cảm, ở trước mặt Lộ Tuy, Ninh Tranh cũng không muốn phản bác lại.

Bất ngờ là, Lộ Thanh Thanh nghe thế tuy sắc mặt trở nên khó coi nhưng vẫn hơi hoảng sợ, lại không dám kéo Vụ Mang Mang bỏ đi mà tiếp tục van nài: “Chú ơi, Mang Mang thật lòng đến xin lỗi, cô ấy đã biết lỗi rồi.”

Vụ Mang Mang cũng không ngờ Lộ Thanh Thanh lại nghĩa khí đến vậy. Tuyệt đối có thể gọi là “nghĩa bạc vân thiên²”, không ngờ tình bạn “like qua like lại” của họ lại khiến Lộ Thanh Thanh ra sức giúp cô như thế.

Thực ra Vụ Mang Mang đã sớm nhận ra, ông Thần Tài này là người “nói một là một”, những người có mặt ở đó không ai muốn mạo hiểm đắc tội anh ta mà phản bác lại.

Lộ Thanh Thanh làm được đến bước này cũng xem như dũng cảm y như đứng chặn trước họng súng che cho bạn rồi.

Ninh Tranh thấy thế đành giúp Lộ Thanh Thanh, nếu không hai cô gái này chắc chắn sẽ sợ chết khiếp, “Mấy cô bé này trông tội nghiệp quá, hay là cho họ một cơ hội đi?”

Lộ Tùy nhìn Ninh Tranh, cười cười vẻ khó hiểu.

Ninh Tranh tuy không hiểu ý tứ trong nụ cười của Lộ Tùy nhưng đã biết Lộ Tùy không so đo tính toán với cô bé đó nữa, chẳng qua là anh không thích bị người ta làm phiền mà thôi.

Nói cũng đúng, Lộ Tùy vốn thích yên tĩnh, sống như một cao tăng khổ hạnh, cả dục cũng cấm nữa là...

Mỗi năm đi Tây Tạng một chuyến, mỗi lần về nhà mọi người lại tưởng anh sẽ mặc trang phục Lạt Ma, nhưng không anh vẫn sống trong thế giới phàm tục.

“Nào lại đây, giúp tôi xoa bài nào”, Ninh Tranh quay sang nói với cô gái ngồi cạnh.

Cô gái xinh đẹp đi cùng thò bàn tay vừa làm móng xong, uốn éo xoa bài trên bàn, ngôn ngữ cơ thể phong phú đến mức người khác phải cảm thán mãi không thôi.

Nhưng dù là thế thì vẫn chỉ xoa được một quân bài vô dụng, đánh ra rồi còn bị người khác phản công.

Cô gái đi cùng Ninh Tranh bĩu môi, anh ta nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay cô ta, “Không sao.”

Cơ hội đã đến với Vụ Mang Mang, vận mệnh của cô, hoặc có thể nói là vận mệnh xí nghiệp nho nhỏ của bố cô, đều dựa vào may rủi của quân bài trong tay cô.

Ninh Tranh ôm vai cô gái kia, nói với Lộ Tùy, “Để cô bé kia giúp anh xoa bài, thế nào?”

Lộ Tùy không nói gì, nhưng lại dựa người ra sau, nhường một khoảng không cho cô.

Lộ Thanh Thanh khẽ đẩy Vụ Mang Mang, nói khẽ sau lưng cô: “Chú nhỏ không thích bị người khác đụng chạm.”

Cũng may là hôm nay Vụ Mang Mang mặc áo pull, quần jeans, có lợi cho việc bất cứ bộ phận hoặc vải trên người cô cũng không chạm được đến chú Thần Tài.

Vụ Mang Mang đến cạnh Lộ Tùy, ưỡn ngực hóp bụng, hận không thể hóp cho ngực dán vào sau lưng, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh, chỉ có

thể nín thở đưa tay ra, không có bất cứ ngôn ngữ cơ thể thừa thãi nào, nhanh chóng xoa ra một quân bài nhanh như chớp giật.

Như thể sợ người ta không cho phép cô xoa bài vậy.

Rất nhanh chóng gọn ghẽ, không chỉ khiến Ninh Tranh cười khẽ thành tiếng, mà Thẩm Đình vốn ít nói ít cười ngời đối diện Lộ Tỳ cũng mỉm cười.

Vụ Mang Mang cũng là người biết đánh mặt chược, lúc học đại học thường xuyên làm cho đám bạn cùng phòng ký túc xá thua mất tiền sinh hoạt.

Tuy có chút cố ý, nhưng may mắn luôn mỉm cười với cô cũng là sự thật.

Lúc này, Vụ Mang Mang không dám lật ra xem bài, chỉ dùng ngón tay cái sờ lên quân bài, chắc là quân “vạn”, nhưng cụ thể là bao nhiêu thì không sờ ra.

Vụ Mang Mang cup mắt, lén liếc bài của Lộ Tỳ.

Tên này khá lăm, vạn tử thanh nhất sắc không nói làm gì, lại còn là long thất đối, trên tay đã có ba quân cửu vạn, chỉ còn thiếu một quân cửu vạn nữa thôi.

Nhìn bài đã đánh trên bàn, không có quân vạn nào, mà ba người kia đều cần quân vạn, cứ thế đánh bài ra thì đúng là to gan.

“Mau lật ra cho chúng tôi xem xem nào, hôm nay Lộ Tỳ đã thua một trận rồi, xem cô có thể làm cậu ấy trở mình không.” Tưởng Bảo Lương, Tưởng Đại Trạng nói.

Vụ Mang Mang hết cách, dù sao cũng không sờ ra rút cuộc là mấy vạn, là rồng hay giun thì đều dựa vào quân bài này cả, cô nhắm mắt, lấy hết can đảm đập nôi dim thuyền, lật bài ra đặt lên bàn, tay lưu luyến không rời.

Xung quanh tĩnh lặng, Vụ Mang Mang đợi năm giây cũng chẳng thấy động tĩnh gì, đành hé mắt ra, neho neho mắt nhìn quân bài kia.

“Wow, là cửu vạn, cửu vạn, là cửu vạn thật.” Vụ Mang Mang cười toe toét, nhảy cẫng lên, ôm lấy Lộ Thanh Thanh vừa nhảy vừa xoay.

Lộ Tỳ đẩy bài ra.

Ninh Tranh cười nói: “Xem ra cô bé này mang lại may mắn cho cậu thật.”

Ghi chú:

1. Sao vây quanh mặt trăng. (ND)
2. Nghĩa bạc vân thiên: ý chỉ một người vô cùng có tình có nghĩa. (ND)